

Barnes Blad

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

WITTMERS · BØRNER · ST. LOUIS

No. 12. }

December 1877.

{ B. Marg.

Velkommen hellige Julefest.

Me l. Det er saa yndigt at følges ad.

Velkommen hellige Julefest
Med høit velsignede glade Minder
Om Barnefongen, vor høle Gæst,
Der midt i Natten som Sol oprinder,
Om Hyrder bange og Englesange,
Om Lys, der tændes i Hytter trange!
;: D Gud sse Lov! ;:

D Julehøltid, velsignet vær!
Ja Gud sse Lov, at vi nu kan mødes
Med Brødre, Søstre og dig især,
Som vil paany i vort Hjerte fødes,
Al Naadens Rilde, vor Frelser milde,
Som Brodernavnet os skjænke vilde!
;: Halleluja! ;:

D vær velkommen, du Herre Krist,
Til vore fattige Synderhjerter!
Dg lad os føle det fast og vist,
At Lægedommen mod alle Smertor

Er nu tilstede for dem, som bede,
For dem, herinde dig Blads berede.
;: D Gud sse Lov! ;:

Men af, Saamange har intet Hjem
For dig Barnkille! vor Juleglæde, —
Lad Julestjernen dog lære dem,
At skamme sig og for dig at græde
I dybe Dale, at du kan tale
Dg sødt for fattige Sjæl afmale
;: Dit Naadens Ord! ;:

Velsign saa Julen, du kjære Gud,
Dit Rige komme med Fred og Glæde,
Luf ind i Hjertet dit Julebud,
Saa vi maa føle, du er tilstede!
D, da med Gammen vi synge sammen
Nu Være være vor Gud, ja Amen!
;: Halleluja! ;:

Den krumme Lisbet.

Af Mahogni, Ibenholt og Cedetræ forarbejde Møbelsnedterne vistnok skønne Møbler; men den unge Husmoder, der bortviser Støvet, som har lagt sig paa dem, tænker vist aldrig paa, at Herren ogsaa af et Stykke [Egetræ ofte bereder sig ikke mindre skønt, ja langt ædlere Husgeraad, ligesom jo ogsaa selv det simple Fyrretræ benyttes med til Pagtesarken. Fyrretræet er jo heller intet saadant ædelt Træ som Libanons Ceder, og det tjener dog til mange fine og ædle Ting, og de kjære Læsere have det vist endnu fra Juleaftenen i taknemmelig Erindring og kjende vel til dets straalende Lys og Gulbæbler og Sølvnadder. Og ligesom Børnene synge og lege om det i den herlige Festrid, har det ved sig den herlige Egenstabs at synge og at klinge, og det giver Gjenslang og er overalt med, hvor der bliver sunget, og hvor den skønne Musik bliver dyrket. Thi Instrumentmagerne vide godt, hvorfor de faa gjerne anvende Fyrretræet til Bund i Instrumentet og til Violinens og Guitarens Sangbund, og Orgelbyggerne, hvorfor de anvende det til de skønneste Træpiber, — nemlig, fordi det formedelst fine ligeløbende Trævler gjengiver Lyden bedst. Og Husmødrene vide ogsaa vel, hvorfor de foretrække det hvide og skinnende Fyrretræ til alleslags Kjøkkenredskaber. Men Træet er det vel værd, at det hver Julehøitid oplever sin Gresdag, ogsaa af andre Grunde.

Se paa dets slanke Væxt, der skyder lige opad, dets overalt korsformede Grene, der — næsten synes det saa — vil le for herlige et andet Kors. Se, hvorledes det altid er grønt, hvad der minder dig om den evige guddommelige Kjærlighed; tænk paa dets ædle Saft, hvorom Læger og Apothekere kunne fortælle dig en Smule, dets profetiske Frugter, der forudsige dig Veiret, dets

stikkende Grene, paa hvilke desuagtet Gaverne hænge, — som vilde de sige: under Smertor er Frelsen at finde. Mærk dig dets Balsamduft, der vederkvæger Hjertet og helbreder det syge Bryst, dets Tilfredshed selv med den fletteste Jordbund, i hvilken intet slags Lovtræ længer vil trives, og hvor vel det er stiftet til, at man deraf kan forarbejde saavel det simpleste Legetøj for Børn som det fineste Redskab, — agt paa alle disse Træets gode Sider, og stik da trostlig nogle flere Boksjerter op deri, og naar dine Børn synge: "Juletræet er det skønneste Træ, som vi kjende i Haven," saa syng med, hvis du endnu kan synge, syng med, selv om Sangen ikke gaar som bedst, det vil nok alligevel være dine Børn til Behag og — en Anden med.

Hvad der er daarligt og skrøbeligt og ringagtet for Verden, det har Gud udvalgt, — af os Menneskebørn pryder han ogsaa ofte de Skrøbeligste med de herligste Gaver.

Naar den kjære Juletid rykkede nær og der maatte sørges for alstens Barnetøj, ja formedelst Herrens store Barmhertighed her og der ogsaa for fremmede Børn, sad allerede mange Uger iforveien "den krumme Lisbet" i de Huse, der tilhørte Fortællerens første kjære Menighed, og var fra Morgen til Aften beskæftiget "for Kristusbarnet". Thi denne kjære, hellige Sjæls Liv var egentlig intet andet end et Liv og en Tjeneste for Kristusbarnet. "Den krumme Lisbet", — saa hed hun, fordi hun var temmelig meget forvoret, hvad Legemet angik, — hendes Sjæl derimod havde stude en Væxt som den rankeste Hvidgran. En slittigere Snerfke er vel sjelden bleven fundet; thi førend Dagen brød frem, — selv om Sommeren — var hun ved sit Arbejde i sine Kunders Huse, hun syede, ogsaa naar hun drak og spiste, forat — som hun sagde — Naalen ikke skulde ruste, og desuagtet var det at sy i Husene paa

langt nær ikke hendes Hovedarbejde, men det at fortælle, at synge og at undervise. — Hun sad der fuld af vakre Historier, som hun havde bevaret sikkert i Hukommelsen og havde lært sig til at fortælle paa den barnligste Maade. Især der, hvor hun var bestilt til at sy om Mandagen, havde de Gamle, som ikke længer kunde komme til Kirken, det godt; thi for dem gientog hun den hele Prædiken og gjorde dertil endnu alleslags Anvendelser, som syntes hende passende. Børnene fortalte hun de bibelske Historier, lærte dem at fremføre og synge herlige Sange, overhørte dem i Katekismen; for de Syge læste hun kraftige Bønner ud af gode Bønebøger, og — Fortælleren har derpaa smukke Exempler — hun stiftede ikke blot Klæder, men ogsaa Folk sammen og har faaet jævnet mangt forstyrret Forhold mellem Ægtefolk, Sødfænde eller Venner og det — uden Naal og Traad, og det holdt alligevel; thi hendes Forbøn kom til og hjalp til at holde dem sammen. Saa stor Menigheden end var, der fandtes dog ikke mange Huse, i hvilke hun ikke havde syet; saavel den Rysfødtes Barnetoi som Bruds og Brudgoms Bryllupsklædning og de Dødes Ligdragt, — Alt udgik fra hendes sluttige Hænder; og var Alt just ikke skaaret efter nyeste Mode, de Rysfødte spurgte ikke efter Moden, Dødsklæderne rette sig heller ikke efter den, og Brudfolkene vare i fordums Tid ogsaa alle jævnt og ærbart klædte og vidste Intet om vidt aabne eller korte Ærmer og udringede Kjoler, og den krumme Lisbets Arbejde var søet fast og godt og havde noget Særegent ved sig, der maaske kom fra al den kjære Syerskes Bøden og Sukken. Men maaske har sjelden Noget, — og jeg haaber, mine Læserinder, der ere flinke til at bruge deres Naal, ikke tage mig det ilde op, — forstaaet bedre end den krumme Lisbet den Kunst, af noget Gammelt at frembringe Nyt igjen, — og det visstelig af den Grund, at Gud Herren selv hos

hende havde af det udflydte gamle Væsen paa en saa overmaade herlig Maade skabt et nyt. Derfor var hun just en Syerske for de fattige og ringe Folk, der maatte benytte Alt saa noie, at Intet gik tilspilde, og ingen Endtraad eller brugt Stykke Løi blev ubenyttet, ligesom hun da selv engang fortalte, at hun hele 3 Aar ved Guds Naade havde benyttet de samme 3 Synaale. I fuld Overensstemmelse med hendes store Ydmyghed roste hun engang det, at Herren havde skænket hende hendes bedste Dygtighed deri, at hun ved Tilskjæringen kunde saa vel benytte og spare paa Løiet, og at hun havde, vistnok kun under megen Besøden og Raaben, næsten aldrig skaaret galt til sine Kunders Skade.

I Aaret 1841 høitideligholdt hendes høitbedagede Forældre, fromme enfoldige Folk, deres Guldbryllup, og den krumme Lisbet sad i Stuen som et lidet Barn, i sin bedste Bynt, overmaade glad i Hjerteret; men hun saa dog forandret ud. Da Fortælleren heraf spurgte hende om, hvorledes hun befandt sig, sagde hun sagte: "Jeg har ogsaa snart Bryllup, og det vil og blive et Guldbryllup; giv Ægt og bed De ret vakkert!" Saa Uger senere var hun syg; Batterfot havde indfundet sig. Hun forblev dog i stor Glæde indtil sin sidste Stund, og da jeg besøgte hende for sidste Gang Afstien for hendes salte Død, sagde hun under Forberedelserne til Nydelsen af den hellige Nadvere: "Dette er mit Bryllupsmaal-tid; Brudgommen kommer; jeg har allerede længe ventet ham; priset være hans hellige Navn!" Jeg blev ret høitidsstemt i mit Hjerte, og da jeg fra den Døendes Leie traadte ud i den mørke Nat for at søge Tilbageveien hjem, tænkte jeg paa, hvorledes hun nu skulde træde ud fra Livets mørke Nat op til den lyse, skinnende Bryllupsal fuld af evige Glæder, ja, til det rette Gulds- og Jubelbryllup.

Gia, vare vi Alle der!

(Efter L. Josephson.)

Juleglæde.

Naar den Herre Gud besøger os Men-
nesker og kommer med store Gaver, skulde
vi ret føle vor Uværdighed dertil og lade
Guds megen Godhed lede os til en sand
Omvendelse, til en desto dybere Bessjæm-
melse og Sorg over vore Synder. Gjen-
nem saadan Sorg over vore Synder op-
rinder alene for os den rette store Jule-
glæde i Herren, vor Frelser.

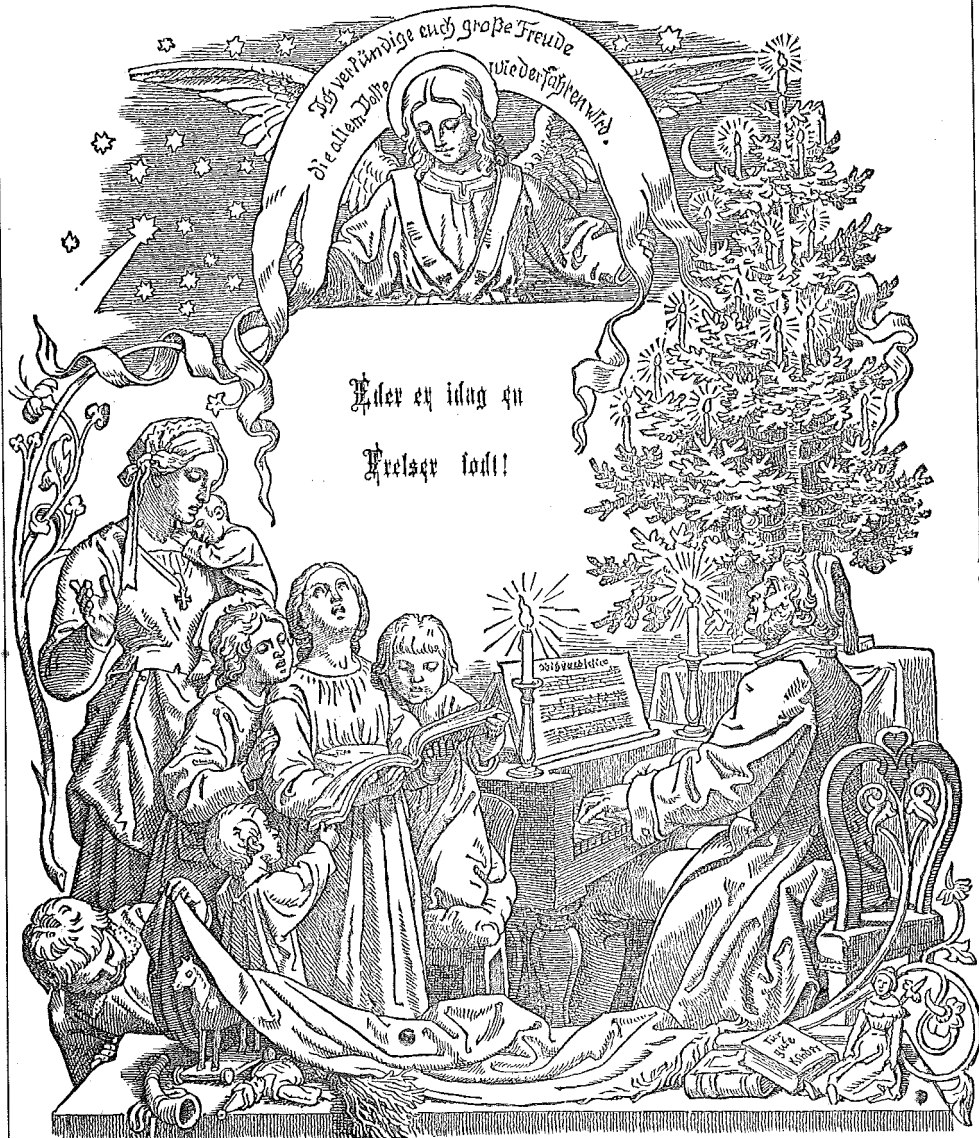
Forældrene vare endnu i den tillaa-
fede Stue, og Juletræet blev der tændt,
og alle Gaverne skinnede da klarere. Og
saa aabnede Dørene sig endelig, og Bør-
nene gaa glæde og jublerde ind i de op-
lyste Rum. Kun den ældste, elleveaar-
rige lille Pige, der dog har staaet Døren
nærmest, har ikke været den første, som

traadte ind, men følger efter med røsende
Skridt og nærmer sig Juletræet snart rød,
snart bleg og glæder sig ikke; hun ser vel
herlige Gaver, nye Vidnesbyrd om For-
ældrenes Kjærlighed til hende, men glæ-
der sig ikke; hendes Dine lyse først, da
de strømme over af Taarer. Da iler hun
til sin Fader og Moder, griber begge
Hænder, trykker dem til sit bankende
Hjerte og siger: "Tilgiv mig, tilgiv mig!"
og hun kan intet Mere sige. Først da
Faderen løfter Barnet op og gaar ind i
Siderærelset med hende og beder og der
paany har trolovet sig og Barnet og alle
hendes Sødsfende og Moderen med Her-
ren til hans evige Glædom, — først da
bliver den lille Agnes rolig og glad, og

— nu først brænde Julelysene ret klart, og Gaverne skinne yndigere og herligere, og Børnene betragte dem under megen Jubel. Men Faderen rækker i stille Glæde sin Hustru Haanden og siger: "Denne Gang have vi Forældre faaet de

bedste Gaver." "Amen!" svarede Moderen; "Gud give i Raade, at dog alle Børn først saaledes sørge og saa glade samles om Julens festlige Gaver, ret glæde sig i og villigen tjene ham, som har bragt os saamegen Glæde!"

Juletræet

Kæler en idag en
Frelser iadt!

En troende Kvinde, som længe havde ligget syg, fik Besøg af en liden Gut, som fortalte om Juletræet, han stulde fryde sig ved, og om de Gaver, han for-

ventede. "Men du, Staffel, faar intet saadant," søiede han til.

Blandt de Gaver, som hang i Guttens Juletræ, var ogsaa et Brev fra

hin Kvinde, hvis Indhold var søgende:

Jo, jeg har ogsaa faa't Juletræ.
Kom! skal Du det i Anden se!
Roden er Barnet i Krybben lagt,
Toppen er Kristus i Himmelspragt.

Stammen er Korset med Frelseren paa,
Saften er Blodet, vi Syndere faa.
Grenene ere alle Store og Smaa,
Som, døbte, i Troen paa Jesum staa.

Naar jeg bedrovet til Stammen gaar,
Lædser mig Saften og Kraft jeg faar,
Naar jeg med Tak ved Roden hviler,
Væler sig Toppen og ned til mig smiler.

Bille John.

(Af et Brev fra Norge.)

Den 30te September om Aftenen døde den kjære, elskelige John; han har været hos os fra før han kunde gaa; den 30de Januar var han 5 Aar. Han døde af Skarlagensfeber, og vi savne ham meget, thi han var et forstandigt og snilt Barn og det Bedste af Alt var, at han var saa glad i at faa komme til Jesum. Dagen før han døde sad jeg ved hans Seng og græd; han saa paa mig og sagde: Hvad græder du for Bedstemama? Jeg sagde: Du er saa syg, John min, jeg er bange for, du skal dø og gaa til Jesus, saa mister jeg dig. Han sagde: Det er ikke at græde for, at jeg gaar til Jesum, du mister mig ikke da Mama. Jeg sagde: Du har Ret i det, Guttin min, jeg vil ogsaa gjerne dø og komme til Jesum, saa tager du imod mig i Himmelen. Da sagde han: Jeg skal bede Engelen om Lov til at faa følge ham, naar han skal hente dig Bedstemama; og saa ville vi komme 3 og hente Bedstepapa; men det er sandt, jeg ligger i Graven, saa kan jeg ikke komme op. Jeg sagde: Du véd, det er Legemet, som lig-

ger i Graven, Sjælen er hos Jesum. Ja, sagde han, ja jeg flyver alene jeg.

Jeg kunde skrive en hel Del om det kjære Barn. Naar han havde lagt sig om Aftenen, takkede han Herren for Dagen og bad ham bevare os Alle, deriblandt ogsaa Eder, som ere i Amerika. Kort før han blev syg, sagde han en Aften, efterat vi vare gaaede til Sengs og jeg havde fortalt ham om Barnets Drøm: Ved du Bedstemama, at jeg maa faa komme til Jesum.

Ja, Herren være lovet og takket, thi nu er lille John hjemme hos ham og har det saa uudsigelig godt; vare vi kun alle vel komne gjennem denne farefulde Berden og hjem til Jesum. Gud give os af Naade en saadan barnlig og fast Tro paa Jesum, som lille John havde! Amen.

F. P.

Julebud.

Medens du i Forbandelsens Land æder dit Brød i dit Anstigts Sved, lyder Ordet: Herren kommer! Hvor skal jeg gaa fra hans Aand, og hvor skal jeg fly fra hans Anstigt? Fly ikke! Forsærdes ikke! Han kommer ikke væbnet, ikke for at straffe, men for at frelse. Og for at du ikke ogsaa nu atter skal sige: "Jeg hørte din Stemme, derfor skjulte jeg mig", — se, saa nærmer han sig som et Barn, der endnu ikke kan tale. Et lidet Barn er han bleven, i Klude svøber den jomfruelige Moder hans spæde Legeme, og du stirrer endnu af Frygt? Saa mærk dig dog heraf idetmindste, at han ikke er kommen for at fordærve, men for at redde. Allerede strider han imod dine to største Fiender, Synden og Døden. For at befri os begge er han kommen, og fra dem begge vil han forløse dig. Frygt ikke!

Det hændte sig for lang Tid siden, at en Kvinde faldt i en stor Synd og blev derover saa tungskindig, at al Trøst var forgiæves. Tænkte hun paa Dommestog, saa frygtede hun for Helvedes Ild. Tænkte hun paa Himmelen, saa mente hun: Jeg elendige Synderinde hører ikke hjemme der. Tænkte hun paa Kristi Lidelser, sagde hun: Ja, jeg har traadt hans Blod under Fødder. Men da hun paa Juledag hørte, hvorledes den Herre Jesus just derfor er bleven et Barn, for at vort Hjerte skulde vide, at vi kunne tale med ham som et Barn, fattede hun sig igjen og fik et kristeligt Haab.

Et forstandigt Svar.

"Skulde Du ikke synes om at blive Dommer?" sagde en ældre Mand til en ung Gut. Efter en Stunds Betænkning svarede Gutten: "Jeg skulde synes meget bedre om at undervise Børn om Jesus, som døde for at frelse dem. Derved vilde de lære at elske og adlyde ham; og naar de elske og adlyde Jesus, saa behøves slet ingen Dommere."

Gaade.

Mit F ø r s t e findes i mangt et Sogn;
Det spærre Belen for Heste og Bogn.
Det A n d e t hører til Dyreriget;
Men hvad det er — jeg tør ei sig' det.

Det H e l e vorer i varme Lande,
Det bringer Sveden paa Negernes Pande;
Til os det kommer i store Valler,
Snart Prisen stiger, og snart den falder.

Dypløsning paa Gaaden i No 11:
S t a a l p e n.

Herren haver dem behov.

(Matth. 21, 3.)

Paa første Søndag i Advent prædikede en Guds Tjener over Evangeliet Matth.

21, 1—9. og fremhævede ret Ordene om Afsentinden og Føllet hos hende, om hvilke Herren siger: "Løser dem og fører dem til mig. Og dersom Nogen taler Eder Noget til, da siger, at Herren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem."

Dette hørte ogsaa en Yngling, og fordi Ordene ofte og med særegent Efterskytelse blev udtalte og gjentagne i Prædiken, klang de længe efter i hans Dren og Hjerte, ret ligesom vi synes at høre Kirkeklokkens Klang, længe efterat Ringeren er stegen ned fra Taarnet. Men hia Yngling har ikke blot hørt, men ogsaa seet Ordene, og det gik saaledes til:

I Hannover, en Landsdel af det store tydste Rige, gives der smaa Sølvmynter, i Værdi omtrent lige med 5 a 6 Cents hos os, paa hvilke der er præget Billedet ikke af en Konge, men af en Hest. Da nu Ynglingen om Mandagen efter hin Prædiken modtog sin Dagløn, optæller han om Aftenen sine Penge, og se, der er et saadant Pengestykke med Billede af en Hest med deriblandt; og da han saa har betragtet det nøie, staar det for ham, som var det ikke nogen Hest, men en Afsentinde, og han ser ikke, at den bærer Paastriften: " $\frac{1}{2}$ af en Daler" (nemlig en hannoveransk), men han mener at se og høre Ordene: "Herren har dem behov". — Og fordi nu Herren har forjættet: "Strax skal han fremsende dem," staar det ogsaa for ham saaledes, som maatte han uden nogen Betænkning strax give Herren det lille Pengestykke med Hestens Billede, og han gjør det ogsaa øieblikkelig. — Men der gives mange af den Slags Mynter, og derfor skide det og, at Ynglingen oftere fik en af dem i sine Hænder, og hver Gang har det da forekommet ham, som om den har baaret Paastriften: "Herren har den behov," — og han har hver Gang villigen givet sit Pengestykke til den klare Misstion og aldrig bespurgt sig med Kjød og Blod. — Men da af Ynglingen var bleven en

Mand og af Manden en Mester, har hans Gud og Herre velsignet ham paa mangfoldig Maade. Da hændte det ogsaa engang for ham, at der iblandt de indkomne erhvervede Penge fandtes en hannoveransk Louisd'or, der ogsaa har Billedet af en Hest som Myntmærke. Da tyktes det den unge Mester dog næsten formeget, ogsaa at give Hesten af Guld, men — han læser Omstriften: "Nunquam retrorsum", og da En, der forstod Latin, har oversat dette for ham saaledes: "Aldrig tilbage," — ei, saa tænker han, da tør jeg heller aldrig holde den tilbage og maa ogsaa give min kjære Herre Jesus denne lille Hest, og det strax, — thi den lærde Oversætter har maaste ikke oversat ganske nølagtigt, og Ordene betyde visse- lig: "Herren har dem behov," — og strax har han da fremsendt den lille Hest.

Den unge Mester er derved ikke bleven fattig; og Herren er derved ikke bleven saa rig, at han ikke endnu den Dag idag kunde have saadanne smaa Heste behov af os. Han modtager ogsaa Myntstykker, om der ikke netop er præget en Hest af Sølv eller Guld paa dem, men ogsaa saadanne, der har Billedet af en Drn eller Stjerner eller Menneſter, eller hvad det nu kan være. Og han glæder sig over alle dem, baade Store og Smaa, som af Kjærlighed til ham strax ere villige til at ofre af deres jordiske Gods, hvad han ifølge sin Kjærlighed til os har behov af os for at afhjælpe den store aandelige og timelige Nød her i Verden.

Paa "Børnenes Jubeloffer"

fremdeles modtaget:

Fra Iowa Distrikt:	
Pastor Torgersens Børn i Silver Lake	
Mgh.	\$2 32
" Chr Magellsens Børn i High-	
land Prairie Mgh. ...	2.00
Bed E. H. Fardal fra Børn i Et. Pe-	
tri Mgh.. Iowa.	2.50
Fra Minnesota Distrikt:	
Bed Pastor Th. Jørgensen fra Børn i	
Nicollet Mgh.	5.44
" Do. fra Børn i Swan Lake Mgh.	4.20

Fra Østlige Distrikt:	
Bed L. Arnesen fra Børn i Bostwick	
Valley Mgh.	3.72
" J. Solberg fra Børn i North	
La Crose Mgh.	1.60
" Pastor Homme fra Adolf Møller	
i Winchester Mgh.	5 00

Tilsammen \$26 78

Desuden er Noget indsendt direkte til vedkommende Kasserer, hvorfor Kwittering findes i Rikstidenden. Men det er dog forholdsvis endnu meget faa af Eder, kjære Børn, som have været med at yde. **Ville I ikke Alle sammen være med? Herren har det behov.**

"Børneblad"

begynder, om Gud vil, fra Nytaar 1878 sin **4de Aargang.**

Prisen bliver fremdeles den samme, 35 Cents pr. Explr.

Agenter, der selv holde Navneliste over de enkelte Abbonnenter, erholde Bladet

3 Pakker paa fra 5—9 Expr. efter 30 Cts. pr. Ex.

— " " 10—49 " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalningen erlægges forskudsvis.

Oplysninger paa Bladet maa ske inden Jul.

De store **Restancer** for 1877 maa strax betales; ellers ophører Bladets Forsendelse, naar ikke særegen Afstale anderledes er gjort.

Nye **Bestillinger** ønskes helst inden Nytaar, at Dplagets Størrelse for næste Aar kan bestemmes.

For hver ny **Bestilling** paa 10 betalte Explr., sendes vedkommende Agent gratis et indbundet Exemplar af 1ste eller 2den Aargang af Bladet.

Den samme **Premie** erholder enhver ældre Agent, der har betalt al gammel Gjæld, for hver 10 Exemplarer af Bladets 4de Aarg., der er betalt inden 1ste Februar.

Giver Bladet **Derskuud**, anvendes dette til Bedste for et vordende eget Skolelærerseminarium.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. W. Frich,

Dr. 151, La Crose, Wis.